Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda)

9. juuni 2021 *

Ühine välis- ja julgeolekupoliitika – Iraani suhtes võetud piiravad meetmed, mille eesmärk on tõkestada tuumarelvade levikut – Rahaliste vahendite külmutamine – Selliste isikute, üksuste ja asutuste loetelu, kelle suhtes kohaldatakse rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamist – Hageja nime jätmine loetellu – Hindamisviga – ELTL artikkel 266

Kohtuasjas T-580/19,

Sayed Shamsuddin Borborudi, elukoht Teheran (Iraan), esindaja: advokaat L. Vidal,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: V. Piessevaux ja D. Mykolaitis,

kostja,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel esitatud hagi nõudega tühistada nõukogu 27. mai 2019. aasta rakendusmäärus (EL) 2019/855, millega rakendatakse määrust (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT 2019, L 140, lk 1), osas, milles hageja nimi jäetakse loetellu, mis on toodud nõukogu 23. märtsi 2012. aasta määruse (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid ja millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EL) nr 961/2010 (ELT 2012, L 88, lk 1), IX lisas,

ÜLDKOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president S. Gervasoni, kohtunikud L. Madise ja J. Martín y Pérez de Nanclares (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik E. Artemiou,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 3. detsembri 2020. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse [1]

I. Vaidluse taust

[…]

B. Hageja nime asjaomastesse loeteludesse kandmine

5 Nõukogu muutis 1. detsembri 2011. aasta otsusega 2011/783/ÜVJP, millega muudetakse otsust 2010/413 (ELT 2011, L 319, lk 71), viimati nimetatud otsust eesmärgiga kohaldada neid piiravaid meetmeid veel teiste isikute ja üksuste suhtes, kelle nimed lisati selle viimati nimetatud otsuse II lisas toodud loetellu. Hageja Sayed Shamsuddin Borborudi nimi ja tema nime sellesse loetellu kandmise kuupäev, käesoleval juhul 1. detsember 2011, kanti otsuse 2010/413 II lisasse, mainides järgmisi põhjendusi:

„[Ühinenud Rahvaste Organisatsiooni (edaspidi „ÜRO“)] poolt loetellu lisatud Iraani aatomienergiaorganisatsiooni [(edaspidi „OIEA“)] asejuht, kus ta allub ÜRO poolt loetellu lisatud Feridun Abbasi Davanile. On olnud seotud Iraani tuumaprogrammiga alates vähemalt aastast 2002, sealhulgas on ta olnud [projekti AMAD] endine hanke- ja logistikajuht, kus ta vastutas selliste variettevõtete kasutamise eest nagu Kimia Madan, et hankida varustust ja materjali Iraani tuumarelvaprogrammi jaoks.“

[…]

C. Hageja nime asjaomastesse loeteludesse jätmine

[…]

11 Hageja esitas 15. aprilli 2014. aasta kirjas nõukogule uue taotluse oma nime kõnealustest loeteludest kustutamiseks (edaspidi „15. aprilli 2014. aasta kiri“). Selle uue taotluse sisu oli sisuliselt sama, mis 31. jaanuari 2013. aasta kirjal, mida on mainitud eespool punktis 9. Sellega seoses sisaldas 15. aprilli 2014. aasta kiri lisaks viimati nimetatud kirjas esitatule märget Genfis (Šveits) 24. novembril 2013 sõlmitud ühise tegevuskava kohta. Hageja väitis, et OIEA ootas seda kava arvestades nõukogult, et ta vaataks uuesti läbi oma otsuse kehtestada piiravad meetmed Iraani tuumaprogrammis osalevate isikute ja üksuste suhtes. Hageja väitis ka, et ta ei tee mingil moel koostööd – olgu konsultandina või juhatajana –selliste äriühingute või organisatsioonidega, kelle suhtes sanktsiooni kohaldatakse, ega Iraani tuumatööstusega seotud üksustega.

12 Nõukogu ja hageja vahel ei olnud pärast 15. aprilli 2014. aasta kirja saatmist mingit kirjavahetust kuni 27. maini 2019, mil nõukogu võttis vastu otsuse (ÜVJP) 2019/870, millega muudetakse otsust 2010/413 (ELT 2019, L 140, lk 90), pärast otsuse 2010/413 II lisas toodud isikute ja üksuste loetelu iga-aastast läbivaatamist, nagu on ette nähtud viimati nimetatud otsuse artikli 26 lõikes 3. Otsuse 2010/413 II lisa muudeti otsuse 2019/870 artikliga 1 vastavalt selle otsuse lisale. Selles lisas toodud kannet hagejat kohta muudeti selleks, et lisada identifitseerimisandmete tulbas hageja sünnikuupäev 21. september 1969.

13 Nõukogu võttis 27. mail 2019 vastu ka rakendusmääruse (EL) 2019/855, millega rakendatakse määrust nr 267/2012 (ELT 2019, L 140, lk 1; edaspidi „vaidlustatud akt“). Vaidlustatud akti artikli 1 kohaselt muudeti määruse nr 267/2012 IX lisa, et võtta arvesse otsusega 2019/870 otsuse 2010/413 II lisasse

1 Esitatud on üksnes käesoleva kohtuotsuse need punktid, mille avaldamist Üldkohus peab otstarbekaks.

tehtud muudatusi. Hageja nimi esineb muu hulgas tuuma- või ballistiliste rakettide alastes programmides osalevate isikute ja üksuste ning Iraani valitsust toetavate isikute ja üksuste hulka kuuluvana määruse nr 267/2012 IX lisa tabeli A 25. veerul.

II. Menetlus ja poolte nõuded

14 Hageja esitas käesolevas asjas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 20. augustil 2019.

15 Üldkohtu president määras 17. oktoobri 2019. aasta otsusega Üldkohtu kodukorra artikli 27 lõike 3 alusel kohtuasja teisele ettekandja-kohtunikule, kes kuulub neljandasse kotta.

16 Nõukogu esitas 22. novembril 2019 Üldkohtu kantseleisse kostja vastuse.

17 Hageja esitas repliigi 14. veebruaril 2020 ja nõukogu vasturepliigi 23. aprillil 2020.

18 Menetluse kirjalik osa lõpetati 23. aprillil 2020.

19 Üldkohus esitas 6. oktoobril 2020 Üldkohtu kodukorra artikli 89 lõike 3 punktis a ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltele mitu küsimust, millele need vastasid ette nähtud tähtaja jooksul.

20 Poolte kohtukõned ning vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 3. detsembri 2020. aasta kohtuistungil.

21 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud akt teda puudutavas osas;

– kohustada nõukogu kustutama tema nimi määruse nr 267/2012 IX lisast;

– mõista kõik kohtukulud välja nõukogult.

22 Nõukogu palub Üldkohtul:

– jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

III. Õiguslik käsitlus

A. Esimene nõue

23 Tuleb märkida, et hageja ei ole palunud tühistada otsust 2019/870, mis võeti vastu samal ajal rakendusmäärusega 2019/855.

24 ELL artiklis 29, mille alusel otsus 2010/413 vastu võeti, on ette nähtud, et „[n]õukogu võtab vastu otsuseid, milles määratletakse liidu lähenemisviis konkreetsele geograafilist või temaatilist laadi küsimusele. Liikmesriigid tagavad, et nende riigi poliitika vastab liidu seisukohtadele“.

25 ELTL artikli 215 lõikes 1 on ette nähtud, et „[k]ui vastavalt Euroopa Liidu lepingu V jaotise 2. peatükile [see on peatükk, milles on ELL artikkel 29] vastu võetud otsus näeb ette majandus- ja rahandussuhete osalise või täieliku katkestamise või piiramise ühe või mitme kolmanda riigiga, võtab nõukogu liidu

välisasjade ja julgeolekupoliitika kõrge esindaja ja komisjoni ühise ettepaneku põhjal kvalifitseeritud häälteenamusega vastu vajalikud meetmed. Ta teavitab sellest Euroopa Parlamenti“. Selle sätte lõikes 2 on ette nähtud, et „[k]ui vastavalt Euroopa Liidu lepingu V jaotise 2. peatükile vastu võetud otsuses on nii sätestatud, võib nõukogu lõikes 1 osutatud menetluse kohaselt võtta vastu piiravaid meetmeid juriidiliste või füüsiliste isikute ning rühmituste või mitteriiklike üksuste suhtes“.

26 Kohtupraktikast tuleneb, et ELL artikli 29 alusel vastu võetud otsused ja ELTL artikli 215 alusel vastu võetud määrused on kahte liiki aktid, millest esimeses võetakse vastu liidu seisukoht seoses vastuvõetavate piiravate meetmetega ja teine on vahend nende meetmete jõustamiseks liidu tasandil (28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 90).

27 Lisaks on Euroopa Kohus otsustanud, et ELT artikli 215 alusel vastu võetud määruse kehtivuseks on vaja, et enne oleks ühist välis- ja julgeolekupoliitikat (ÜVJP) käsitlevate sätete alusel vastu võetud kehtiv otsus (vt selle kohta 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 55). Teisisõnu sõltub ELTL artikli 215 alusel määruse vastuvõtmine ELL artikli 29 kohase otsuse vastuvõtmisest.

28 Vaatamata nende kahte liiki aktide tihedale seotusele, on siiski tegemist kahe eraldiseisva ja sõltumatu aktiga, mistõttu miski ei takista hagejal vaidlustada üksnes rakendusmäärust.

29 Seega ei takista käesoleval juhul asjaolu, et hagi ese piirdub nõudega tühistada vaidlustatud akt hagejat puudutavas osas ega puuduta ka otsust 2019/870, selle läbivaatamist, ilma et see mõjutaks tagajärgi, mis vaidlustatud akti võimalik tühistamine võib sellele otsusele kaasa tuua (vt allpool punktid 91 jj).

[…]

C. Sisulised küsimused

[…]

3. Hageja staatus OIEA asejuhina

52 Esiteks tuleb korrata, et hageja kinnitab, et ta lõpetas OIEAs töötamise 2013. aasta augustis ja et tal ei ole selle organisatsiooniga enam mingit seost. Selle väite kinnituseks esitab hageja esiteks OIEA peadirektori alla kirjutatud 5. mai 2019. aasta tõendi, mille kohaselt hageja töötas 23. aprillist 2011 kuni 31. augustini 2013 „[OIEA] täitevasjade direktoraadi asepresidendi ning haldus- ja finantsasjade asejuhina“. Vastuseks nõukogu poolt kostja vastuses väljendatud kriitikale, mis puudutab asjaolu, et eespool nimetatud tõend on tehniliselt madala kvaliteediga ning see ei ole tõestatud, esitas hageja koos repliigiga uue OIEA inimressursside arendamise ja toetuste peadirektoraadi 22. jaanuari 2020. aasta tõendi. Selles tõendis, mille sisu on sama mis 5. mai 2019. aasta tõendil, on märgitud, et hagejal ei ole pärast 31. augustit 2013 olnud OIEAs ei ametikohta, töökohta ega töösuhet. Teiseks väidab hageja, et tema väidetavale OIEA asejuhiks olemisele räägib vastu Ühendkuningriigi välisministeeriumi 23. juuni 2019. aasta pressiteade, mille kohaselt Lähis-Ida eest vastutav minister vestles muu hulgas OIEA asejuhi A-ga. Kolmandaks märkis hageja repliigis, et ükski Rahvusvahelise Aatomienergiaagentuuri (edaspidi„ AIEA“) aruanne ei sisalda tema nime. Hageja väitel mainitakse selle agentuuri erinevates aruannetes korduvalt OIEA seaduslike esindajate nimesid, eelkõige selle presidendi nime. Lõpuks märgib hageja neljandaks, et alates ühise üldise tegevuskava allkirjastamisest on Iraani tuumaprogramm AIEA ja liidu hoolsa järelevalve all. Seetõttu leiab hageja, et kui ta oleks olnud veel tegelikult seotud OIEAga, oleks nõukogul olnud tõendeid selle tõendamiseks.

53 Vaatamata nõukogu kriitikale seoses OIEA peadirektori alla kirjutatud 5. mai 2019. aasta tõendiga, mille hageja esitas, ja vaatamata sellele, et nõukogu vaidlustas teatavad hageja esitatud argumendid, tuleb märkida, et nõukogu ei vaidle käesolevas menetluses muidu vastu asjaolule, et hageja lõpetas OIEAs töötamise 2013. aasta augustis.

54 Nõukogu väidab seevastu, et arvestades teatud asjaolusid, ei olnud temast ebamõistlik vaidlustatud akti vastuvõtmise ajal arvata, et hageja oli jätkuvalt OIEA asejuht. See tulenes sisuliselt esiteks asjaolust, et hageja ei esitanud oma 15. aprilli 2014. aasta kirjas esitatud väiteid toetavaid tõendeid; teiseks selle kirja, mis näib viitavat sellele, et hageja kirjutas selle OIEA asejuhina, mitmeti mõistetavast sisust; kolmandaks asjaolust, et hageja ei edastanud nõukogule oma aadressi või kontaktandmeid, mis oleks erinenud OIEA omadest; neljandaks asjaolust, et hageja ei olnud pärast seda kirja nõukoguga ühendust võtnud, ning viiendaks asjaolust, et ei OIEA internetisaidil ega muudes avalikes allikates ei olnud teavet, mis oleks võimaldanud teada saada, kes olid OIEA juhid, mistõttu ta sai sellega seoses teabena tugineda ainult hagejalt pärit kirjalikele tõenditele.

55 Sellega seoses tuleb märkida, et nõukogu ei saa hagejale tõendamiskoormist ümber pööramata ette heita, et ta ei ole tõendanud, et ta oli lõpetanud igasuguse tegevuse OIEAs, nõudes, et ta teavitaks teda sellisest asjaolust, ja veel vähem seda, et ta esitaks nõukogule tõendid (vt selle kohta 3. juuli 2014. aasta kohtuotsus Alchaar *vs*. nõukogu, T-203/12, ei avaldata, EU:T:2014:602, punkt 152 ja seal viidatud kohtupraktika). Vastupidi, nõukogul tuleb otsuse 2010/413 artikli 26 lõikes 3 ja määruse nr 267/2012 artikli 46 lõikes 7 ette nähtud piiravate meetmete iga-aastase läbivaatamise raames hoolikalt analüüsida asjaolusid, mis toetavad hageja nime kandmist kõnealustesse loeteludesse. See ei takista hagejal esitada vastavalt otsuse 2010/413 artikli 24 lõikele 4 ja määruse nr 267/2012 artikli 46 lõikele 5 igal ajal märkusi või uusi tõendeid. Siiski on tegemist hageja õigusega, mis ei saa vabastada nõukogu temal lasuvast tõendamiskoormisest.

[…]

62 Teiseks tuleb märkida, et igal juhul sisaldab loetellu kandmise ettepaneku mittekonfidentsiaalne väljavõte ainult ühte lõiku, mille tekst langeb kokku asjaomastesse loeteludesse kandmise põhjendustes sisalduva tekstiga. Sellele ei ole lisatud aga ühtegi tõendit, mis kinnitaks põhjendust, et hageja on OIEA asejuht.

[…]

5. Asjaolu, et hageja tegevus, millele viidatakse loetellu kandmise põhjendustes, on lakanud

[…]

80 Väites, et hageja nime vaidlusalustesse loeteludesse jätmine on põhjendatud tema varasema tegevusega, asendas nõukogu põhjendused, millel põhineb vaidlustatud akt, mida Üldkohus ei saa lugeda lubatavaks (vt selle kohta 26. oktoobri 2012. aasta kohtuotsus Oil Turbo Compressor *vs*. nõukogu, T-63/12, EU:T:2012:579, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

81 Igal juhul tuleb meenutada, et kohtupraktika kohaselt eeldab vaidlusalustesse loeteludesse kandmise kriteerium, mis puudutab Iraani tuumarelva leviku tõkestamise seisukohast tundliku tuumaenergiaalase tegevuse toetamist, et oleks tõendatud otsene või kaudne seos asjaomase isiku või üksuse tegevuse ja tuumarelva leviku vahel (25. märtsi 2015. aasta kohtuotsus Central Bank of Iran *vs*. nõukogu, T-563/12, EU:T:2015:187, punkt 66).

82 Lisaks on otsustatud, et otsuse 2010/413 ja määruse nr 267/2012 eri sätted, mis näevad ette rahaliste vahendite külmutamise, on sõnastatud üldiselt („osalevad […], on sellega otseselt seotud või toetavad seda“) ega viita tegudele enne rahaliste vahendite külmutamise otsuse vastuvõtmist (28. novembri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 85).

83 Lisaks tuleb meenutada, et Iraani vastu suunatud piiravate meetmete eesmärk on tõkestada tuumarelvade levikut, avaldades sellele riigile survet, et ta lõpetaks oma tegevuse, mis tingib tuumarelvade leviku ohu. Nii otsuse 2010/413, määruse nr 961/2010 kui ka määruse nr 267/2012 ülesehitusest kui ka üldisest eesmärgist nähtub, et nende eesmärk on takistada tuumarelva „leviku ohtu“ selles riigis ja et nende aktide alusel kehtestatud rahaliste vahendite külmutamise meetmed on ennetavad (vt selle kohta 21. detsembri 2011. aasta kohtuotsus Afrasiabi jt, C-72/11, EU:C:2011:874, punkt 44).

84 Sellest tuleneb, et isiku suhtes piiravate meetmete võtmise eelduseks ei ole see, et isik oleks varem tegelikult toime pannud keelatud teo, kuna piisav võib olla oht, et see isik võib tulevikus sellise teo toime panna (vt selle kohta 28. novembri 2013. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 84).

85 Seega, ehkki ei saa nõuda tegelikku osalemist Iraani tuumaprogrammis enne piiravate meetmete võtmist, on otsene või kaudne seos isiku tegevuse ja tuumarelva leviku vahel selle isiku nime asjaomastesse loeteludesse kandmise tingimus (vt selle kohta 7. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Neka Novin *vs.* nõukogu, T-436/14, ei avaldata, EU:T:2017:142, punkt 30).

86 Käesoleval juhul ei saa hageja endised ametikohad OIEAs ja tema varasem osalemine Iraani tuumaprogrammis, isegi kui see osutuks tõendatuks, eraldi võetuna õigustada tema nime kandmist asjaomastesse loeteludesse. Nimelt, kui nõukogu kavatses tugineda hageja endistele ametikohtadele ja tema varasemale osalemisele Iraani tuumaprogrammis, ning ohule, et arvestades tema teadmisi ja pädevust, toetab hageja tuumarelva leviku ohu tingivat Iraani tuumaenergiaalast tegevust, oleks nõukogul tulnud esitada kaalukaid ja ühtelangevaid kaudseid tõendeid, mis võimaldavad mõistlikult asuda seisukohale, et hagejal olid endiselt sellised sidemed OIEA ning Iraani tuumaprogrammiga või üldisemalt tuumarelva leviku ohu tingiva tegevusega vaidlustatud akti vastuvõtmise kuupäeval, mis põhjendavad tema nime kandmist asjaomastesse loeteludesse pärast tema tegevuse lõpetamist selles organisatsioonis ja pärast tema Iraani tuumaprogrammis osalemise lõppemist (18. veebruari 2016. aasta kohtuotsus Jannatian *vs.* nõukogu, T-328/14, ei avaldata, EU:T:2016:86, punkt 40).

[…]

D. Käesoleva kohtuotsuse tagajärjed otsusele 2019/870

91 Hageja väidab vastuseks Üldkohtu küsimusele sisuliselt, et kui Üldkohus peaks vaidlustatud akti tühistama, peaks nõukogu otsuse 2019/870 tagasi võtma.

92 Nõukogu märkis vastuseks samale küsimusele, et hageja palus vaidlustatud akti tühistada vaid teda puudutavas osas. Lisaks märkis ta, et juhul kui Üldkohus selle akti tühistab, kohaldatakse tühistamist ainult hageja suhtes. Ta väitis samuti, et Üldkohus on seotud hageja nõuetega ega saa teha *ultra petita* otsust. Lõpuks rõhutas nõukogu, et otsus 2019/870 asendati otsusega (ÜVJP) 2020/849, millega muudetakse otsust 2010/413/ÜVJP, mis käsitleb Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid (ELT 2020, L 196, lk 8).

93 Tuleb märkida, et käesolevas kohtuotsuses tühistatakse ainult vaidlustatud akt, see tähendab rakendusmäärus 2019/855. See ei saa seega automaatselt kaasa tuua otsuse 2019/870 tühistamist.

94 Ent asjaolu, et otsus 2019/870 jääb kohaldatavaks vaatamata sellele, et vaidlustatud akt tühistatakse, võib oluliselt kahjustada õiguskindlust, kuna nende kahe õigusaktiga kehtestatakse hageja suhtes ühesugused meetmed (17. aprilli 2013. aasta kohtuotsus TCMFG *vs.* nõukogu, T-404/11, ei avaldata, EU:T:2013:194, punkt 43).

95 Lisaks, selleks et täita käesolevat kohtuotsust ja see täielikult ellu viia, ei pea nõukogu järgima mitte ainult kohtuotsuse resolutsiooni, vaid ka selle põhjendusi, millest lähtudes otsus tehti, kuna viimased on hädavajalikud resolutsiooni täpseks mõistmiseks. Põhjendustes on nimelt esiteks märgitud põhjused, miks hageja nimi kanti vaidlusalustesse loeteludesse ja mida peetakse õigusvastaseks, sest neis on hindamisvigu, ja teiseks esitatud resolutsioonis tuvastatud õigusvastasuse täpsed põhjused, ning nõukogu peab neid arvesse võtma (vt selle kohta 23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

96 Samas, kuigi tühistava kohtuotsuse põhjendustest nähtuva õigusvastasuse tuvastamine paneb esiteks tühistatud akti vastuvõtnud institutsioonile kohustuse kõrvaldada see õigusvastasus aktis, millega tühistatud akt asendatakse, võib see mõne konkreetse valdkonna teatud kindla sisuga sätte osas tuua selle institutsiooni jaoks kaasa ka muid tagajärgi (vt 23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 61 ja seal viidatud kohtupraktika).

97 Kui tühistatakse – nagu käesolevas asjas – niisugune rakendusmäärus, millega muudetakse määruse nr 267/2012 IX lisas toodud loetelu, mis tuleb määruse nr 267/2012 artikli 46 lõike 7 alusel korrapäraselt läbi vaadata, siis peab selle vastu võtnud institutsioon kõigepealt tagama, et samasuguseid vigu ei tehtaks nende rahaliste vahendite külmutamise otsuste puhul, mis võidakse asjaomase rakendusmääruse alusel vastu võtta pärast tühistavat kohtuotsust sellest hilisemat aega puudutavas osas (vt selle kohta 23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

98 Tuleb veel tõdeda, et kuna tühistav kohtuotsus on tagasiulatuva jõuga, siis tunnistatakse tühistatud akt õigusvastaseks alates selle jõustumise kuupäevast (vt 23. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus People's Mojahedin Organization of Iran *vs.* nõukogu, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega tuleb sellest järeldada, et käesolevas asjas võib nõukogul olla ka ELTL artikli 266 alusel kohustus kõrvaldada tühistava kohtuotsuse tegemise ajal juba vastu võetud õigusaktidest need hageja nime loetellu kandmise põhjendused, millel on sama sisu kui neil, mis tunnistati õigusvastaseks, kui neid põhjendusi kinnitavad samad tõendid kui need, mida Üldkohus analüüsis käesolevas kohtuotsuses (vt analoogia alusel 26. aprilli 1988. aasta kohtuotsus Asteris jt *vs.* komisjon, 97/86, 99/86, 193/86 ja 215/86, EU:C:1988:199, punkt 30). See kehtib seega nende õigusaktide suhtes, mis on vastu võetud pärast vaidlustatud akti vastuvõtmist ja mis sisaldavad samasuguseid loetellu kandmise põhjendusi kui need, mis on tunnistatud õigusvastaseks käesolevas tühistavas kohtuotsuses, ning põhinevad samadel tõenditel (vt analoogia alusel 26. aprilli 1988. aasta kohtuotsus Asteris jt *vs.* komisjon, 97/86, 99/86, 193/86 ja 215/86, EU:C:1988:199, punkt 31), nagu otsuse 2019/870 suhtes, mille jõustumise kuupäev on sama mis vaidlustatud akti jõustumise kuupäev, tingimusel et see sisaldab samasuguseid põhjendusi kui need, mis tunnistati käesolevas tühistavas kohtuotsuses õigusvastaseks, ning põhineb samadel tõenditel.

[…]

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Nõukogu 27. mai 2019. aasta rakendusmäärus (EL) 2019/855, millega rakendatakse määrust (EL) nr 267/2012, milles käsitletakse Iraani vastu suunatud piiravaid meetmeid, Sayed Shamsuddin Borborudit puudutavas osas.**

2. **Mõista kohtukulud välja nõukogult.**

Gervasoni Madise Martín y Pérez de Nanclares

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. juunil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad